

радости и скърби, неговитѣ нрави и обичаи и главно неговото тегло. Ако понѣкога въ разказитѣ му се мъркатъ фигури на граждани и по-образовани хора, то тѣ сж най-често селския учителъ и учителка, селския свещеникъ и чиновникъ. Като четемъ неговитѣ разкази, предъ очитѣ ни оживѣва селото, планинитѣ, полето, рѣкитѣ, добитъка, трѣвата, златнитѣ класове на нивата и хубостъта на селскитѣ моми и момци. Тия разкази внасятъ въ нашата душа пресенъ горски въздухъ и я освежаватъ. Струитѣ на тоя въздухъ идатъ направо отъ нивата и отъ гората, отъ угаритѣ и хармана, отъ дъха на сѣното и ливадитѣ. Но заедно съ хубоститѣ на българското село съ неговитѣ трудолюбиви жители, Ел. Пелинъ ни рисува и мжкитѣ на селския народъ, невежеството, грубитѣ и сурови нрави, пиянството, отмъщението и т. н. Рисува ни бедитѣ и нещастията, които сполетяватъ земледѣлца въ семейството и на нивата и борбитѣ му съ природнитѣ стихии: градъ, наводнение, суша. Много обича Ел. Пелинъ да ни разказва за домашнитѣ животни, които принасятъ незамѣнима услуга на селянина въ полската му работа, особно вола, най-близкия другаръ и помощникъ въ занятието на земледѣлца.

Незабравими ще останатъ въ нашата литература разказитѣ на Ел. Пелинъ: *Стария волъ*, *На браздата*, *Гостъ*, *На оня свѣтъ*, *Спасова могила*, *По жѣтва*, *Кумови гости*, *Ангелинка*, *Андрешко*, *Заждушница*, *Самодива* и др. Въ тия разкази Ел. Пелинъ показва, че е голѣмъ писателъ, който познава селото не по книга, а отъ лични наблюдения. Той разказва за случки и събития, които е чулъ и видѣлъ и съ които той самъ е живѣлъ. Героитѣ въ неговитѣ разкази сж нему близки лица, често не-